

Cisárove nové šaty

Pokora, Úprimnosť

Tradičný rozprávkový príbeh, ktorý poznajú deti po celom svete. Byť neustále obdivovaný je hlavným zmyslom cisárovho života. A túto jeho slabosť využijú vo svoj prospech dvaja prefíkanci, ktorí sa vydávajú za vychytených tkáčov. Cisárovi ušijú šaty, ktorých krása priam vyráža dych a v...

🕒 11 min

😊 3+

Za siedmimi horami, za siedmimi dolami, žil raz jeden samolúby cisár. Jediné, čo ho na svete zaujímalo, bol on sám a jeho pohodlný život. Najviac zo všetkého mal rád svoje oblečenie. Neustále sa prezliekal, niekedy hádam aj stokrát za deň. Všetky peniaze, ktoré vyzbieral od poddaných a ktoré mali slúžiť na rozvoj kráľovstva, míňal len na rozmary a hlavne na svoje šaty. Divadlo bolo dávno zatvorené, lebo herci nemali na nové bábky a kostýmy. Armáda bola rozpustená, lebo vojaci nemali výcvik ani zbrane. Kone radšej rozpredali, pretože ani na seno sa peniaze nezvýšili a ani cisársky kováč už poriadne dlho nič neukul, pretože nebolo za čo železo nakúpiť. Ľudia v kráľovstve si žili po svojom a rýchlo pochopili, že od cisára sa im žiadnej pomoci nedostane.

Pod hradným vrškom žili ľudia svoje obyčajné životy. Najradšej sa chodievali stretávať a nakupovať na miestny trh. Na trhu bývala vždy **veľká vrava**, no najväčší rozruch vždy spôsobili cudzinci, ktorí prinášali tovar od výmyslu sveta, aký domáci ešte nikdy nevideli.

Raz sa tu objavili dvaja prefíkanci, ktorí sa vydávali za tkáčov a hneď sa aj pýtali na hrad k cisárovi. Keď sa stráže dozvedeli, že prišli tkáči a ponúkajú cisárovi novú látku, okamžite ich prijali ako tú najvzácnejšiu návštevu. Zišla sa celá delegácia a hostí privítali **za zvukov fanfár**.

„Čo mi prinášate, milí tkáči? Dúfam, že niečo naozaj výnimočné, pretože ja som veľmi náročný,“ privítal ich cisár.

Jeden z tých prefíkancov mu odpovedal: „Utkáme vám takú látku, akú ešte tento **svet nevidel**.“

Cisár sa s blaženým úsmevom posadil a počúval tkáčov, ktorí ospevovali tú nevídanú látku. Mala mať tie najkrajšie farby sveta a vzor, čo ešte nikdy na

žiadnej látke nebol použitý. Najlepšie však povedali nakoniec: Táto látka je úplne neviditeľná pre toho, kto nie je hodný vykonávať svoju funkciu alebo je hlúpy. Ak by si niekto obliekol šaty z tejto látky, hneď by tak podľa reakcie ľudí vedel, kto je hlúpy a kto múdry, kto je súci na svoju prácu a kto nie. Cisárovi veru nebolo potrebné viac hovoriť. Okamžite prikázal služobníctvu, nech týchto vzácných tkáčov ubytujú v tých najlepších hostovských izbách a nech im dajú dobre najesť a napiť.

Hneď na druhý deň tkáčov zaviedli do dielne, aby sa mohli pustiť do práce. Vypýtali si ten najjemnejší hodváb, nite z čistého zlata a z tkáčskej dielne sa dňom i nocou ozýval **rachot krosien**. Krosná však tkali naprázdno, prefíkaní tkáči si totiž všetky zlaté nite aj s hodvábom šikovne poschovávali.

Po niekoľkých dňoch sa cisár rozhodol, že vyskúša svojho najlepšieho radcu. Poslal ho, nech ide skontrolovať, koľko látky už tkáči natkali. Cisárovi až srdce poskočilo, keď si pomyslel, že každý, kto nie je súci vykonávať svoju funkciu, tú látku vôbec neuvidí. Radca opatrne podišiel k dverám, **zaklopal a počkal**, kým mu jeden z tkáčov **otvoril dvere**.

„Vitaj, radca,“ pozdravil ho tkáč a úctivo ho pozval ďalej. Hneď nato mu ukázal prázdne krosná. „No, čo na to hovoríš? Ako sa ti páči látka?“ opýtal sa tkáč.

Radca gúľa očami, zaostruje, žmúri, ale žiadnu látku nevidí. „Vari som **naozaj hlúpy**, keď nič nevidím?“ pomyslel si radca. Nechcel to však priznať, pretože sa bál, aby ho po takomto zistení cisár neposlal kade ľahšie.

Po chvíli prehovoril: „Látka? Ach, áno, je nádherná. Taká jemná a nadýchaná.“

„A čo hovoríš na tie vzory?“ pýtal sa ďalej tkáč.

„Sú **naozaj originálne**. Také som ešte nikde nevidel,“ odpovedal radca.

Tkáči mu ochotne vymenovali tie najexotickejšie farby a najzvláštnejšie vzory, aby mohol látku opísať aj cisárovi.

Radca vyšiel z tkáčskej dielne a celý čas dumal, čo má vlastne cisárovi povedať.

„No čo, môj najlepší radca, videl si tú látku?“ opýtal sa cisár.

„Áno, pán môj. Látka je nádherná. Také farby som ešte nikdy nevidel. A tie vzory... Sú také originálne. Istotne sa vám látka bude páčiť,“ odvetil radca s neistým tónom v hlase.

Cisár sa jeho slovám **veľmi potešil** a nevedel sa dočkať, kedy už bude látka hotová.

Po istom čase sa cisár rozhodol, že vyskúša aj ďalšieho svojho radcu. Poslal ho teda skontrolovať prácu tkáčov. Tkáči aj jeho srdečne privítali a hneď mu začali vykladať, ako vo svojej práci pokročili. Rozprávali mu, že vymysleli nové vzory a pridali farby, aké svet ešte nevidel. Druhý radca pozerá na prázdne krosná, gúľa očami, zaostruje, žmúri, ale žiadnu látku tam nevidí.

„Páči sa?“ **opýtal sa tkáč.**

„Áno, áno. Látka je nádherná. Takú som naozaj ešte nikdy nikde nevidel. Tie farby sú neskutočné. A tá jemnosť,“ nadchýnal sa radca. V duchu však premýšľal nad tým, čo by mu cisár urobil, ak by sa vrátil so slovami, že on žiadnu látku nevidel. Nie je predsa taký hlúpy, aby priznal, že žiadnu látku nevidí.

O nádhernej látke, akú svet ešte nevidel, sa rýchlo začalo šuškať **po celom kráľovstve**. Všetci boli zvedaví na tie úchvatné šaty, čo z nej budú ušité.

Jedného dňa si cisár povedal, že už by chcel aj on vidieť látku na vlastné oči. Zavolať obidvoch radcov, služobníctvo aj strážu a všetci spolu sa šli pozrieť do tkáčskej dielne. Keď vošli, obaja radcovia hneď začali látku ospevovať a aj napriek tomu, že ukazovali na prázdne krosná, nešetrili chválami. Cisár hľadá, **gúľa očami**, zaostruje, oči prižmuruje, ale žiadnu látku nevidí.

„A čo som ja vari hlúpy? Nie som súci byť cisárom? **No ešte to tak,**“ povedal si v duchu cisár a tiež začal ospevovať látku a chváliť farby a vzory, ktoré

nevidel, ale radcovia mu ich predtým opisovali.

„S látkou som naozaj veľmi spokojný,“ vyriekol cisár, pozerajúc pritom na prázdne krosná. Samozrejme, aj služobníctvo a stráže uznanlivo kývali hlavami, hoci ani oni žiadnu látku na krosnách nevideli. Nikto z nich nechcel prísť o prácu.

„Šaty z tejto látky si oblečiem na budúcotýždňové slávnosti,“ nadšene vyhlásil cisár. Ľudia v miestnosti **jasali a tleskali**. Každý sa tešil na cisárove nové šaty.

Deň pred mestskými slávnosťami tkáči pripravovali pre cisára jeho nové šaty. Merali, strihali a šili neviditeľnú látku a pritom sa tvárili vážne a zaujato, akoby naozaj šili.

Ráno si prišiel cisár so svojimi radcami vyzdvihnúť nové šaty.

„Nech sa páči, šaty **sú hotové**,“ zdvorilo povedali tkáči a tvárili sa, že podávajú cisárovi oblečenie. „Ráčte si ich vyskúšať. Sú jemné ako pavučinka, nebudete ich na sebe ani cítiť,“ poznamenal jeden z tkáčov.

Cisár sa vyzliekol a tkáči ho začali obliekať do jeho nových šiat. Aj napriek tomu, že nič nedržali v rukách, presvedčivo sa tvárili, že navliekajú cisára do nohavíc aj do košele. Nakoniec mu akože obliekli ešte plášť a priviazali ozdobnú pásku. Cisár sa vykrúcal pred zrkadlom úplne nahý a spokojne si pochvaľoval svoje nové šaty.

„Neskutočne vám pristanú! A ako vám perfektne sedia! Tie farby a vzory sú naozaj dokonalé,“ predbiehali sa všetci vo chválach.

„Tak som teda pripravený vyjsť medzi ľud a otvoriť mestské oslavy,“ vyhlásil hrdo cisár.

Ako povedal, tak aj bolo. Vybral sa úplne nahý do ulíc plných ľudí a vykračoval si ako páv.

Davy ľudí **híkali a vykrikovali**: „Krása... aké prekrásne šaty! Ako len cisárovi pristanú! Nevídaná nádhera!“

Nikto sa neodvážil priznať, že žiadne šaty nevidí, pretože si nikto nepripúšťal, že by mohol byť hlúpy. Ale odrazu sa z davu ozval malý chlapec: „Aha, veď cisár je nahý. Nemá na sebe **žiadne šaty**.“

Postupne si aj ostatní začali medzi sebou šepkať, že cisár na sebe nemá žiadne šaty. O chvíľu už celý dav ľudí vykrikoval len jedno: „Cisár je nahý!“

Zahanbený cisár sa hneď začal zamýšľať: „Veď to nie je možné, aby boli všetci títo ľudia hlúpi.“ A razom si uvedomil, že tí údajní tkáči boli len **obyčajní podvodníci**, ktorí si na neho takúto lešť pripravili. Nuž, hanba-nehánba, slávnosť bola v plnom prúde, a tak cisár musel vznešene kráčať ďalej.